

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MSZMP SZEGEDI VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Ünnepi megemlékezés Debrecenben

Negyven éve alakult meg az Ideiglenes Nemzetgyűlés

Negyven esztendeje, 1944. december 21-én alakult meg az új, demokratikus államhatalmat megtestesítő, a magyar nép haladó, antifasiszta és forradalmi erőinek választott képviselőit tömörítő Ideiglenes Nemzetgyűlés. Az évforduló alkalmából a demokratikus átalakulás kimagasló eseményének akkor otthont adó Debrecenben pénteken ünnepi megemlékezést tartottak.

A felbogarozott debreceni főpályaudvarra délelőtt fél tizenegykor gördült be a vendégek különvonata. Az érkezőket: Kádár Jánost, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első titkárát, Losonczi Pált, az Elnöki Tanács elnökét, Lázár Györgyöt, a Minisztertanács elnökét, Sarlós Istvánt, az országgyűlés elnökét és Gáspár Sándort, a Szakszervezetek Országos Tanácsának elnökét, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjait, valamint társadalmi, gazdasági és kulturális életünk jeles személyiségeit a megye és a város vezetői fogadták. Közöttük volt Sikula György, az MSZMP Hajdú-Bihar megyei Bizottságának első titkára; Szabó Imre, a megyei tanács elnöke; Postás Sándor, az MSZMP debreceni városi bizottságának első titkára; Acs István, a városi tanács elnöke; Kolozsvári Lajos, a Hazafias Népfront megyei bizottságának elnöke és Varga Pálné, a népfront városi bizottságának elnöke.

Az érkezést követően koszorúzási ünnepséget rendeztek a Vörös Hadsereg útján levő felszabadulási emlékműnél. Az emlékművel szemben csapatzászlóval felsorakozott a Magyar Néphadsereg díszszázada. A díszelő egység parancsnoka jelentést tett Losonczi Pálnak, majd az Elnöki Tanács elnöke Oláh István vezéreledés, honvédelmi miniszter társaságában ellépett az alakulat előtt. A magyar és a szovjet zászlóval, s a nemzetközi munkásmozgalom vörös lobogójával díszített városközpontban — ahol a debreceniek ezrei kísérték figyelemmel az eseményt — felcsendült a magyar és a szovjet himnusz. Ezután a hazánk szabadságáért életüket áldozó hősek emlékének tisztelegve koszorúkat helyeztek el az emlékmű talapzatán.

az Elnöki Tanács nevében Losonczi Pál és Trautmann Rezső, az Elnöki Tanács helyettes elnöke, a Magyar Szocialista Munkáspárt képviselőjében Kádár János és Sikula György, a Minisztertanács részéről Lázár György és Kópeczi Béla művelődési miniszter, az országgyűlés nevében Sarlós István és Cserenkó Ferencné, az országgyűlés alelnöke koszorúztak. Az európai szocialista országok nagykövetségeinek képviseletében Vlagyimir Bazovszkij, a Szovjetunió, Boncsó Mitér, a Bolgár Népköztársaság, Milovan Zidar, a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság, Ni-

Az ünnepségre Debrecenbe érkezett párt- és állami vezetők — jobbról balra —: Kádár János, Losonczi Pál, Lázár György, Gáspár Sándor és Sarlós István

colae Veres, a Román Szocialista Köztársaság nagykövete, valamint a szovjet bolgár, jugoszláv és román nagykövetségek katonai és légügyi attaséi helyezték el a megemlékezés koszorúit. A társadalmi és tömegszervezetek képviselőiben Pozsgay Imre, a Hazafias Népfront Országos Tanácsának főtitkára, Gáspár Sándor, Hámori Csaba, a KISZ KB első titkára, Padányi Mihály, a Magyar Ellenállók, Antifasiszták Szövetségének elnöke és Apró Antal, az MSZBT elnöke koszorúztak.

A Magyar Népköztársaság fegyveres erőinek nevében Oláh István vezéreledés, Horváth István belügyminiszter és Borbély Sándor, a munkásorség országos parancsnoka helyezte el a koszorút.

Losonczi Pál beszéde

Nemzeti történelmünk nagy eseményére emlékezünk ma, december 21-én, távolodva tőle időben, immár negyvenedik évfordulóján — de közeledve hozzá jelentőségének és tanulságainak mind pontosabb felismerésében — kezdte beszédét Losonczi Pál, majd így folytatta:

Népünk minden évben tisztelettel hajtja fejét a felszabadítók emléke előtt, és megindultan tekint vissza a felszabadulásra, a nemzeti felemelkedés e kiindulópontjára. Ezért várt április negyediké hazánk legnagyobb nemzeti ünnepévé. Történelmünk kutatva, rólunk elmélyülten gondolkodva azonban egyre világosabban kirajzolódik a négy évtizeddel ezelőtti események egész láncolata, teljesebb összefüggése. A felszabadulás ünnepnapjával egyútté sorakoznak más jeles napok is: szeptember 23., a magyarországi felszabadító harcok kezdete; de-

Az ideiglenes hazánkban állomásozó szovjet-déli hadseregcsoporthoz tartozó Kónsztantyin Kocsetov vezéreledés, a déli hadseregcsoporthoz tartozó Anatolij Makunyin vezéreledés, a déli hadseregcsoporthoz tartozó katonai tanácsának tagjai koszorúztak. Fejét hajtották az emlékműnél a megye és a város vezetői, s elhelyezték virágait a debreceni üzemek és intézmények dolgozói, a fiatalok képviselői is.

A koszorúzási ünnepség az Internacionálé hangjaival ért véget.

Pontban 12 órakor megkezdült a református nagytemplom Rákóczi-harangja, s „Basahalmától—Óspéterfiáig” hirdette: Debrecenben népi demokratikus államhatalmunk születésére emlékeznek. Megtelték a re-

Történelmi hagyományok

Negyven éve itt, ebben a teremben jött létre a demokratikus magyar államhatalom, itt alakult meg az Ideiglenes Nemzetgyűlés, amely arra volt hivatva, hogy ervényt szerezzen a magyar nép valóságos érdekeinek, kívánalmainak akaratát, lelkét számoljon a múlt terhes örökségével, és hitet tegyen a nemzet jövője mellett. 1944 decemberében — emlé-

kezett Losonczi Pál — már végéhez közeledett a második világháború. Magyarországon azonban még elkezdődött a utóvédharcaink vívta a fasiszta hadsereg, a tőkés-földbirtokos ellenforradalmi rendszer uralkodó körei az utolsó percekig folytatták nemzetvesztő politikájukat. A Horthy-rendszer egész politikájára a nép forradalmi erőitől való félelem nyomta rá bélyegét. Uralkodó körei rettegtek attól, hogy a dolgozó osztályok megdöntik a tőkés rendszert, s nekik felelniük kell népellenes és háborús bűneikért. Ez volt a fő oka annak, hogy akkor sem mertek összefogni az ország demokratikus erőivel, amikor már nem volt más választásuk. A szovjet hadsereg a szovjet nép teremtette meg számunkra azt a lehetőséget, hogy a magyar nép saját kezébe vehesse sorsát, és demokratikusan választott parlamentje nyilváníthassa ki

Építészeti Nívódíjak

A legjobbak közt: a szegedi könyvtár partner volt a Délép. a tervező szemével nézve? — Tudja, amikor dolgozunk, a helyszínen soha nem vállalatok, hanem emberek vannak együtt! Én úgy emlékszem erre, hogy odaítélte Építészeti Nívódíjat. A kitüntetett öt létesítmény között van a Szegedi Könyvtár és Levéltár épülete, mert ... az épület a történelmi környezetbe illeszkedő igényes építészeti megjelenésével, a funkcionális követelmények magas szintű kielégítésével, a kivitelezés átlagon felüli minőségével bizonyítja a mintaszerű jó együttműködést a megvalósításban résztvevők között. Tervező: Budapesti Városépítési Tervező Vállalat. Kivitelező: Dél-magyarországi Magas- és Mélyépítő Vállalat.

Tegnap délután az Építési és Városfejlesztési Minisztérium kollégiumi termében Somogyi László miniszter adta át az idén elkészült, szakmai, esztétikai szempontból legjobb épületeknek odaítélte Építészeti Nívódíjat. A kitüntetett öt létesítmény között van a Szegedi Könyvtár és Levéltár épülete, mert ... az épület a történelmi környezetbe illeszkedő igényes építészeti megjelenésével, a funkcionális követelmények magas szintű kielégítésével, a kivitelezés átlagon felüli minőségével bizonyítja a mintaszerű jó együttműködést a megvalósításban résztvevők között. Tervező: Budapesti Városépítési Tervező Vállalat. Kivitelező: Dél-magyarországi Magas- és Mélyépítő Vállalat.

A beruházás felelős tervezője volt Péterfia Borbála. Kérem, mondja el... Elnézést, hogy a szavába vágok, de miért éppen engem kérdez? Ezt a nívódíjat végül is a cég, a BVTV kapja, s ahhoz, hogy nyilatkozzunk, engedély... Bocsánat, de pillanatnyilag számomra mégiscsak az alkotó a fontos. Személyesen. Szeretném hangsúlyozni, az sem egyedül voltam. Pomsár János kollégámmal közösen készítettük el 1972-ben azt a munkát, amelyre megnyertük a Szegedre kiírt títkos pályázatot. — Ityennek áldották tizenkét évvel ezelőt? — Nem egészen! Amikor megnyertük az első díjat, s megkaptuk a tervezési megbízást, elkészítettük a beruházási programot úgy, hogy akkor még a JATE részvételével is számoltunk. Időközben az kilépett, s módosítanunk kellett.

Hányszor? — Kétszer. Ez a harmadik változat alapján, valósult meg. Természetesen kisebb, kisebb lett, mint az az eredeti, komplex programban szerepelt. — Miért? — Nem nehéz kitalálni: anyagiak miatt. Ezt hagyta jóvá a végrehajtó bizottság. — Amikor az építész megkap egy feladatot, miről dönt előbb: a külső formáról, vagy a belső tér kiképzéséről? — Nézze, ez nem egy geg, nem egy jó poén, hogy hopp eszembe jut és már ki is mondom, azzal kész. Erről kollégák közt is megosztlanak a vélemények, vagy inkább tapasztalatok. Nálam mindenesetre úgy nem igaz, hogy egyik, vagy másik van előbb. Nem! Együtt születik meg az ember agyában! Ami a könyvtárat illeti, az pedig egy 1972-től 1984-ig tartó folyamat.

Hosszú kihordási idő, míg a „gyerek” világra jön. — De ezalatt a szülő rajta tartja a szemét (sőt a kezét!), hogy ne csak a születéskor lássa meg, milyenre sikerült. — Most hogy tetszik? — Nekem tetszik! A kivitelezővel együtt közös munka — erre értem, hogy rajta tartja az ember a szemét, kezét — a pénzügyi szükség állandó szorításában is meghozta a maga gyümölcsét. Nem történt semmi olyan „leépítés”, ami a lényegét érintette volna. — Együttműködés! Milyen

partner volt a Délép. a tervező szemével nézve? — Tudja, amikor dolgozunk, a helyszínen soha nem vállalatok, hanem emberek vannak együtt! Én úgy emlékszem erre, hogy odaítélte Építészeti Nívódíjat. A kitüntetett öt létesítmény között van a Szegedi Könyvtár és Levéltár épülete, mert ... az épület a történelmi környezetbe illeszkedő igényes építészeti megjelenésével, a funkcionális követelmények magas szintű kielégítésével, a kivitelezés átlagon felüli minőségével bizonyítja a mintaszerű jó együttműködést a megvalósításban résztvevők között. Tervező: Budapesti Városépítési Tervező Vállalat. Kivitelező: Dél-magyarországi Magas- és Mélyépítő Vállalat.

A beruházás felelős tervezője volt Péterfia Borbála. Kérem, mondja el... Elnézést, hogy a szavába vágok, de miért éppen engem kérdez? Ezt a nívódíjat végül is a cég, a BVTV kapja, s ahhoz, hogy nyilatkozzunk, engedély... Bocsánat, de pillanatnyilag számomra mégiscsak az alkotó a fontos. Személyesen. Szeretném hangsúlyozni, az sem egyedül voltam. Pomsár János kollégámmal közösen készítettük el 1972-ben azt a munkát, amelyre megnyertük a Szegedre kiírt títkos pályázatot. — Ityennek áldották tizenkét évvel ezelőt? — Nem egészen! Amikor megnyertük az első díjat, s megkaptuk a tervezési megbízást, elkészítettük a beruházási programot úgy, hogy akkor még a JATE részvételével is számoltunk. Időközben az kilépett, s módosítanunk kellett.

Hányszor? — Kétszer. Ez a harmadik változat alapján, valósult meg. Természetesen kisebb, kisebb lett, mint az az eredeti, komplex programban szerepelt. — Miért? — Nem nehéz kitalálni: anyagiak miatt. Ezt hagyta jóvá a végrehajtó bizottság. — Amikor az építész megkap egy feladatot, miről dönt előbb: a külső formáról, vagy a belső tér kiképzéséről? — Nézze, ez nem egy geg, nem egy jó poén, hogy hopp eszembe jut és már ki is mondom, azzal kész. Erről kollégák közt is megosztlanak a vélemények, vagy inkább tapasztalatok. Nálam mindenesetre úgy nem igaz, hogy egyik, vagy másik van előbb. Nem! Együtt születik meg az ember agyában! Ami a könyvtárat illeti, az pedig egy 1972-től 1984-ig tartó folyamat.

Hosszú kihordási idő, míg a „gyerek” világra jön. — De ezalatt a szülő rajta tartja a szemét (sőt a kezét!), hogy ne csak a születéskor lássa meg, milyenre sikerült. — Most hogy tetszik? — Nekem tetszik! A kivitelezővel együtt közös munka — erre értem, hogy rajta tartja az ember a szemét, kezét — a pénzügyi szükség állandó szorításában is meghozta a maga gyümölcsét. Nem történt semmi olyan „leépítés”, ami a lényegét érintette volna. — Együttműködés! Milyen

partner volt a Délép. a tervező szemével nézve? — Tudja, amikor dolgozunk, a helyszínen soha nem vállalatok, hanem emberek vannak együtt! Én úgy emlékszem erre, hogy odaítélte Építészeti Nívódíjat. A kitüntetett öt létesítmény között van a Szegedi Könyvtár és Levéltár épülete, mert ... az épület a történelmi környezetbe illeszkedő igényes építészeti megjelenésével, a funkcionális követelmények magas szintű kielégítésével, a kivitelezés átlagon felüli minőségével bizonyítja a mintaszerű jó együttműködést a megvalósításban résztvevők között. Tervező: Budapesti Városépítési Tervező Vállalat. Kivitelező: Dél-magyarországi Magas- és Mélyépítő Vállalat.

A beruházás felelős tervezője volt Péterfia Borbála. Kérem, mondja el... Elnézést, hogy a szavába vágok, de miért éppen engem kérdez? Ezt a nívódíjat végül is a cég, a BVTV kapja, s ahhoz, hogy nyilatkozzunk, engedély... Bocsánat, de pillanatnyilag számomra mégiscsak az alkotó a fontos. Személyesen. Szeretném hangsúlyozni, az sem egyedül voltam. Pomsár János kollégámmal közösen készítettük el 1972-ben azt a munkát, amelyre megnyertük a Szegedre kiírt títkos pályázatot. — Ityennek áldották tizenkét évvel ezelőt? — Nem egészen! Amikor megnyertük az első díjat, s megkaptuk a tervezési megbízást, elkészítettük a beruházási programot úgy, hogy akkor még a JATE részvételével is számoltunk. Időközben az kilépett, s módosítanunk kellett.

Hányszor? — Kétszer. Ez a harmadik változat alapján, valósult meg. Természetesen kisebb, kisebb lett, mint az az eredeti, komplex programban szerepelt. — Miért? — Nem nehéz kitalálni: anyagiak miatt. Ezt hagyta jóvá a végrehajtó bizottság. — Amikor az építész megkap egy feladatot, miről dönt előbb: a külső formáról, vagy a belső tér kiképzéséről? — Nézze, ez nem egy geg, nem egy jó poén, hogy hopp eszembe jut és már ki is mondom, azzal kész. Erről kollégák közt is megosztlanak a vélemények, vagy inkább tapasztalatok. Nálam mindenesetre úgy nem igaz, hogy egyik, vagy másik van előbb. Nem! Együtt születik meg az ember agyában! Ami a könyvtárat illeti, az pedig egy 1972-től 1984-ig tartó folyamat.

Hosszú kihordási idő, míg a „gyerek” világra jön. — De ezalatt a szülő rajta tartja a szemét (sőt a kezét!), hogy ne csak a születéskor lássa meg, milyenre sikerült. — Most hogy tetszik? — Nekem tetszik! A kivitelezővel együtt közös munka — erre értem, hogy rajta tartja az ember a szemét, kezét — a pénzügyi szükség állandó szorításában is meghozta a maga gyümölcsét. Nem történt semmi olyan „leépítés”, ami a lényegét érintette volna. — Együttműködés! Milyen

partner volt a Délép. a tervező szemével nézve? — Tudja, amikor dolgozunk, a helyszínen soha nem vállalatok, hanem emberek vannak együtt! Én úgy emlékszem erre, hogy odaítélte Építészeti Nívódíjat. A kitüntetett öt létesítmény között van a Szegedi Könyvtár és Levéltár épülete, mert ... az épület a történelmi környezetbe illeszkedő igényes építészeti megjelenésével, a funkcionális követelmények magas szintű kielégítésével, a kivitelezés átlagon felüli minőségével bizonyítja a mintaszerű jó együttműködést a megvalósításban résztvevők között. Tervező: Budapesti Városépítési Tervező Vállalat. Kivitelező: Dél-magyarországi Magas- és Mélyépítő Vállalat.

A beruházás felelős tervezője volt Péterfia Borbála. Kérem, mondja el... Elnézést, hogy a szavába vágok, de miért éppen engem kérdez? Ezt a nívódíjat végül is a cég, a BVTV kapja, s ahhoz, hogy nyilatkozzunk, engedély... Bocsánat, de pillanatnyilag számomra mégiscsak az alkotó a fontos. Személyesen. Szeretném hangsúlyozni, az sem egyedül voltam. Pomsár János kollégámmal közösen készítettük el 1972-ben azt a munkát, amelyre megnyertük a Szegedre kiírt títkos pályázatot. — Ityennek áldották tizenkét évvel ezelőt? — Nem egészen! Amikor megnyertük az első díjat, s megkaptuk a tervezési megbízást, elkészítettük a beruházási programot úgy, hogy akkor még a JATE részvételével is számoltunk. Időközben az kilépett, s módosítanunk kellett.